Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 574 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DE WOLF**
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.
2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 330 517 van 30 juli 2025.
In het kader van zijn huidig verzoek vermeldt verzoeker dezelfde feiten als bij zijn vorige aanvraag, met name zijn vrees voor vervolging door de autoriteiten en de gemeenschap omwille van zijn seksuele oriëntatie. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten neer: een oproepingsbrief van de politie; een aanklacht ('petition letter'); een brief van zijn schoonzus V.; foto's van hem op activiteiten van Rainbow House, de kerk, en van G.; e-mailverkeer met Rainbow House; e-mailverkeer met G.; een begeleidende brief bij zijn neergelegde stukken; en medische documenten.
3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) hij in het kader van zijn onderhavig verzoek verwijst naar dezelfde elementen als uit zijn eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij biseksueel is, en door vigilantes werd betrapt met G.. Bij terugkeer vreest hij vervolging door de autoriteiten en de gemeenschap omwille van zijn seksuele oriëntatie. Er moet worden beklemtoond dat zijn vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In het kader van zijn huidig verzoek legt hij stukken neer die slechts een geringe bewijswaarde hebben en dus niet van dien aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.
5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.
6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en van zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.
7. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.

De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

8. Waar verzoeker suggereert dat de commissaris-generaal geen objectief onderzoek heeft gevoerd, dient erop gewezen dat verzoeker geen (concrete) gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

9. Verzoeker heeft in het kader van zijn huidig verzoek een oproepingsbrief van de politie, een aanklacht, een brief van zijn schoonzus V., foto's van hem op activiteiten van Rainbow House, de kerk, en van G., e-mailverkeer met Rainbow House, e-mailverkeer met G., een begeleidende brief bij zijn neergelegde stukken, en medische documenten voorgelegd. Op 3 december 2025 heeft verzoeker nog de volgende kopieën afgegeven op het CGVS: "Warrant of arrest / Enrolment of order", "Notary statement of fact" en "Nationality card of my son".

De Raad merkt op dat de beoordeling van de bewijswaarde van de voorgelegde stukken tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van deze Raad behoort. De Raad dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

De Raad merkt op dat in het kader van zijn eerste verzoek geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde relaties met mannen, noch aan zijn biseksuele geaardheid in het algemeen.

Voorts merkt de Raad op dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd en documenten heeft voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

Omtrent de aanklacht/petitie, wijst de Raad erop dat dit stuk een kopie betreft, zoals verzoeker ook verklaart tijdens zijn interview op de DVZ. Met betrekking tot de uitnodiging/oproeping van de politie, verklaart verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ dat dit stuk een origineel stuk zou zijn. De Raad merkt op dat ook dit stuk een kopie betreft, gelet op de volgende vaststellingen die daarop wijzen, met name o.a. stofdeeltjes en kopielijnen die te zien zijn, en een niet correct geplaatst logo. Bovendien wordt er in de uitnodiging/oproeping verwezen naar een aanklacht/petitie van 20 maart 2025, terwijl de neerlegde aanklacht/petitie dateert van 2 juni 2025. De Raad ziet niet in en verzoeker geeft geen (afdoende) verklaring waarom hij deze stukken niet eerder kon voorleggen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Het stuk "Warrant of arrest / Enrolment of order" betreft ook een kopie. De Raad merkt op dat deze stukken gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat documentenfraude in Nigeria veelvuldig voorkomt, alsook de realiteit van wijdverspreide corruptie. Bijgevolg is de bewijswaarde van voorgaande stukken gering.

De Raad merkt omtrent de brief van zijn schoonzus V. op dat dit stuk door de aanhef "TO WHOM IT MAY CONCERN" een gesolliciteerd karakter vertoont en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Verder wijst de Raad er op dat zijn schoonzus geen objectieve bron is. Het staat deze persoon vrij te verklaren wat ze wil. Bijgevolg kan deze brief niet geaccepteerd worden als bewijs om zijn relaas aannemelijk te maken. Dezelfde vaststellingen gelden eveneens voor het stuk "Notary statement of fact".

Het stuk "Nationality card of my son" toont enkel de identiteit van zijn zoon aan.

Met betrekking tot de foto's van verzoeker tijdens activiteiten van Rainbow House en het e-mailverkeer met Rainbow House, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden opgemaakt dat verzoeker daar daadwerkelijk aan de slag is als vrijwilliger, zoals hij verklaart bij de DVZ tijdens zijn interview, en dat een eventuele betrokkenheid bij deze organisatie zijn beweerde geaardheid niet automatisch geloofwaardig maakt. Het feit dat hij daar aanwezig is, doet geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Omtrent de foto waarop zijn vermeende partner G. verwond te zien is, wijst de Raad erop dat geen geloof werd gehecht aan zijn relatie met deze persoon, en deze foto geen objectieve bewijswaarde heeft aangezien er niet kan worden afgeleid in welke context deze persoon deze verwondingen heeft opgelopen.

Het e-mailverkeer tussen verzoeker en zijn vermeende partner G. heeft slechts geringe bewijswaarde, daar het een geënsceneerd en gesolliciteerd stuk kan zijn. Bijkomend is het opvallend dat deze correspondentie is

gestart enkele dagen na zijn negatieve beslissing van het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek, maar hij hierover niets heeft vermeld bij de Raad in het kader van zijn vorige beroepsprocedure.
De foto's met betrekking tot zijn engagement bij de kerkgemeenschap hebben geen betrekking op zijn seksuele oriëntatie.
De begeleidende brief bevat louter een opsomming van en een korte toelichting omtrent zijn aangehaalde elementen in het kader van zijn huidig verzoek.
Uit zijn medische documenten blijkt dat verzoeker een behandeling volgt omwille van zijn hoge bloeddruk en diabetes type 2 heeft. De Raad merkt op dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat zijn medische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het dossier kan niet blijken dat de autoriteiten van Nigeria hem op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen (HvJ 18 december 2014 (GK), C-524/13, M'Bodj). Verzoeker moet zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. De Raad is in casu overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake een verzoek om internationale bescherming, te oordelen over de vraag of de verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of de verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)).
Door louter naar algemene informatie omtrent de situatie in Nigeria te verwijzen, toont verzoeker niet concreet aan dat hij in Nigeria geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.
Verder wijst de Raad op de volgende vaststellingen dienaangaande uit de bestreden beslissing: "U haalt nergens een vrees voor uw medische toestand aan (bij terugkeer naar Nigeria). U stelt dat deze aandoeningen zijn veroorzaakt door de (emotionele) stress van uw vervolging. Deze bewering blijkt niet uit de neergelegde documenten. Bovendien, kan een geneesheer in zijn attest eventueel (in casu niet) een weergave geven van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak. Evenwel is de geneesheer bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen artsen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken.".
Gelet op de eerder gedane omstandige vaststellingen in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen, en gelet op het geheel van voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de zeer beperkte bewijskracht van de documenten die hij heden voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.
Door te volharden in zijn beweerde problemen, zijn verklaringen te herhalen, en te verwijzen naar en te volharden in de bewijswaarde van zijn voorgelegde documenten, en (Europese) rechtspraak aan te halen, brengt hij geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op het voorgaande en slaagt er niet in om deze te ontkrachten.
Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. In voornoemd arrest wordt erop gewezen dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In casu wordt verzoekers verzoek niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats.
Betreffende verzoeker zijn verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die

bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn zaak kenmerken.
10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling omtrent de veiligheidssituatie in de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek: "De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.", die door de Raad in het kader van de vorige beroepsprocedure werd bevestigd in het arrest nr. 330 517 van 30 juli 2025: "3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Er liggen evenmin elementen voor, noch worden deze door verzoeker aangevoerd dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.". Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.
Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.
Het reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.
11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting*, Parl.St*. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4. Verzoeker maakt op 17 augustus 2026 een aanvullende nota over overeenkomstig oud artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij stukken voegt die hij in de inventaris benoemt als volgt:
"1. Stukken ingediend op 02.12.2025
1.1. Mail
1.2. Arrestatiebevel, High Court of Justice, EDO state of Nigeria, 27 november 2025
1.3. Verklaring, O.(…) A.(…) J.(…), 2 december 2025".

5. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

6. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat er wordt verder gebreid op de eerste vrezen die werden aangehaald en die ongeloofwaardig bevonden werden en waarvan men nadien wel talloze stukken heeft kunnen bijbrengen die bewijzen dat ze wel geloofwaardig waren. Vzp volhardt in de vrees die nog gegrond en actueel is, zodat dit nog altijd als een nieuw element zou kunnen aanzien worden. Als ze niet op de vraag tot horen zou reageren, zou dat aanzien worden alsof ze er geen belang aan zou hechten, terwijl ze nog volhardt in haar vrees."

7. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om concrete en dienstige elementen bij te brengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 april 2026.

8. Ter zitting beperkt verzoeker zich tot het volharden in zijn relaas: hij wijst erop dat zijn eerste vrees ongeloofwaardig werd bevonden, maar dat hij nadien tal van stukken heeft voorgelegd zodat hij heeft aangetoond dat zijn relaas geloofwaardig was. Daarom volhardt hij in zijn vrees, die gegrond en actueel is en waarover hij nieuwe stukken heeft voorgelegd.

De Raad stelt vast dat dit betoog van verzoeker geen afbreuk doet aan wat in de beschikking onder punt 9. wordt gesteld, namelijk dat verzoeker heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Waar verzoeker verwijst naar de stukken die hij heeft neergelegd en waar hij in zijn aanvullende nota van 17 augustus 2026 verwijst naar twee reeds neergelegde stukken, verwijst de Raad naar punt 9 van de beschikking. Daarin worden de stukken die verzoeker had neergelegd bij het CGVS besproken en worden ook de stukken neergelegd op 2 december 2025 bij het CGVS besproken (arrestatiebevel en een verklaring van de zoon van verzoeker, bevestigd door een notaris). Door louter opnieuw naar deze stukken te verwijzen, doet verzoeker geen afbreuk aan de motieven van de beschikking.

Verzoeker beperkt zich tot de argumenten in zijn verzoekschrift en volhardt in zijn middelen, zonder concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking van in te gaan.

9. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet, of voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 (huidige artikel 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN A. DE SMET